

PERSZEPHONÉ A NYÍRPALOTA ÚTON

Mert mi lett volna, éden, azaz biztonság meg én,
És a Nyírpalota útról nézünk le
A sohasem zsvajgó Asia Centerre?
A mellette elterülő mezőre, ahol pipacs és írisz
Illata egységes parfümfelhőbe olvad?
Újramázolt falak napsárgája vakít
Az M3-as bevezető zöld, kusza fáit mellett?

Mert mi lett volna, ha nem összeomlás,
Még ha heroikus is? Ott maradok, gyökeret ereszték,
Tízemeletes tetejéről köszöntöm a napot,
És a Szilas-patakon át leúszom magamba,
Gránátalma-szívem magházába?

Azt mondják, ott, ahol most lakom, hogy én legalább
Valakié vagyok, aki tényleg akart, mindegy, hogyan.
Mit mondhattam volna? Hogy jobban tetszett a tizediken?
Nem értik, mi az, hogy naposabb, hogy fényáradatban úszik
Minden házgári lakás. Hogy bőven hagytak
A tömbök között teret. Úgyhogy inkább csak ülök Hádész lábainál;
A vérebeit etetem minden reggel.

86 A HEGYVIDÉKI UTAZÁS REMINISZCENCIÁJA

Fennakadva két ünnep közötti résben,
Rekedt harangok kondulnak fel.
Homok árad egy mederben,
Alig különbözik a folyótól.
Megszólalásig hasonló hegyek:
A rozsdaszín az erdőközeikben,
Megtépázott tollú madarak –
Én figyeltem őket, míg te álmosan
Kaparásztad a hajtöveidet,
Engem meg úgy húztál magad után,
Mint elejtett vadat, miközben
Csak kölcsönbe adtam magam akkor,
És most felszámítom a kamatokat.

Délben is egy viharkék sáv a fiók-hegylánc felett,
ahová rángatsz, terrárium-szirtek alá,
bebugyolálni és azt játszani, melegítesz,
mert fiú vagy, és nem lehetett babád.

Mindig eper ízét akarsz érezni ott,
ahogy a gyümölcshús összeroppan a nyelved
és a szájpaddlásod között, mindig legyektől ellepett
dinnyebeleket látsz anyáid ölében, ahogy rebegik:
de hisz ez csupa méz.

Kunyhót építesz nekem elfásult angyalok szárnyából,
oda menekítesz a díszletvihar elől,
és magyaráznod sem kell, hogy nélküled elkopnék
és összetaposnának. Szuláklabirintusba vezetsz;
egy csontig soványodott kolduslány bordáit
fonják be a szív alakú levelek.

88 PYGMALION A SZOCREÁL LAKÓTELEPEN

Egy árnyalattal tért el a lábazat
a burgundi tömböktől. A parkon túl a sok torony –
vízoszlopok és jéghegyek.

Felbukkant az ösvény végén a park untig ismert szobra helyett;
az a száj, az a fogsor, istenem.
Kiragadott a hőség erdejéből, ahol vadon kószáltam,
féléber, mindennapi mámorban bolyongva.
Azt mondta, itt nehezen fogom venni a levegőt,
és menjek ki vele a főútra, tudjam meg, milyen tág a tér.

Nem felejttem soha, ahogy az ég nyaldossa
A tízemeletesek korall és okker oszlopaít,
Vagy ahogy az elcsigázott szellőfiú liheg a forró,
Bürökkel benőtt parkban. Lerángatja rólam
a nadrágot, és a fülembé súgja: kapaszkodjunk fel
egy repülőgép szárnyára, és már el is tűnik.
Azóta kábán keringek a parkban,
minden éjjel a magányos szobor mellé fekszem,
akit úgyis felébresztek egy reggel,
és megígérem, egy szót sem kell hozzám szólnia.

